

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **Moravskoslezské inovační centrum Ostrava, a. s.**, se sídlem Technologická 372/2, Ostrava, zastoupena JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Palackého 151/10, Prostějov, proti žalované: **Okresní správa sociálního zabezpečení Ostrava**, se sídlem Zelená 3158/34a, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 11. 2022, č. j. 25 Ad 9/2021-27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Shora označeným usnesením Krajský soud v Ostravě (dále též „krajský soud“) odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 6. 2021, č. j. 48008/260126/21/220/HT, jímž nebylo vyhověno její žádosti o odstranění tvrdosti zákona ve věci prominutí pojistného na sociální zabezpečení a politiku zaměstnanosti za kalendářní měsíc červen 2020. Krajský soud na základě § 106 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“), dovodil, že rozhodnutí žalované je vyloučeno ze soudního přezkumu. To podle krajského soudu potvrzuje i judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. S ohledem na tento závěr krajský soud neshledal ani důvod pro to, aby se obrátil na Ústavní soud s případnou neústavností § 106 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Je-li rozhodnutí ve věci odstranění tvrdosti zákona vyloučeno ze soudního přezkumu, nemohl se krajský soud vyjádřit ani k namítanému počítání lhůty pro placení pojistného, ani k neústavnosti úpravy

prominutí pojistného, resp. k další věcné argumentaci vznesené v žalobě. Usnesení krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupné na www.nssoud.cz, přičemž zdejší soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

II.

[2] Proti usnesení krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle stěžovatelky krajský soud pochybil, pokud žalobu nepřipustil k věcnému přezkumu. Takový postup odporuje čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“), podle něhož ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak, přičemž z pravomoci soudu nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. Právě o takové rozhodnutí se však podle stěžovatelky jedná v daném případě. Stěžovatelka byla zkrácena na právu na spravedlivý proces, jak to má na mysli judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, kterou obsáhle citovala. Krajský soud měl proto žalobu připustit k věcnému přezkumu, a nikoliv ji odmítnout. V další části kasační stížnosti stěžovatelka brojila proti postupu žalované, která nevyhověla předmětné žádosti o odstranění tvrdosti zákona. Podle stěžovatelky žalovaná nevzala při rozhodování o žádosti o prominutí pojistného do úvahy veškeré rozhodné skutečnosti. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

III.

[3] Žalovaná podala písemné vyjádření ke kasační stížnosti, ve kterém se ztotožnila se závěry krajského soudu. Námitky stěžovatelky neshledala důvodnými. Navrhla proto zamítnutí kasační stížnosti.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Kasační stížností je napadeno usnesení o odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle konstantní judikatury lze kasační stížnost proti takovému usnesení podat pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 7 Azs 13/2004-54, a ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005-65). Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Je-li dán důvod podle písm. e), vylučuje to důvody podle písm. a), c) a d), neboť nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby) nebo o zastavení řízení v každém případě i tehdy, byla-li v něm soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s, bylo-li řízení u krajského soudu

zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., nebo je-li rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2012, č. j. 4 As 57/2012-13).

[7] S ohledem na to, jakým způsobem je v nyní projednávané věci formulována kasační argumentace stěžovatelky, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné připomenout, že řízení ve správním soudnictví, včetně řízení o kasační stížnosti, je ovládáno dispoziční zásadou. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu. Ten je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem (stěžovatelkou). Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatelku. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[8] Jádro kasační argumentace představuje otázka, zda krajský soud pochybil, pokud žalobu odmítl.

[9] Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. platí, že nestanoví-li s. ř. s. jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.

[10] Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřípustná, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle s. ř. s. nebo zvláštního zákona *vyloučeno*.

[11] Podle § 106 odst. 1 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení lze tvrdost předpisů o sociálním zabezpečení odstranit na základě písemné a odůvodněné žádosti občana, v jehož prospěch má být tvrdost odstraněna. Podle § 106 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení jsou rozhodnutí o žádosti o odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení *vyloučena ze soudního přezkumu*.

[12] Mezi stranami není sporné, že stěžovatelka žalobou brojila proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 6. 2021, jímž nebylo vyhověno její žádosti o odstranění tvrdosti zákona ve věci prominutí pojistného na sociální zabezpečení a politiku zaměstnanosti za kalendářní měsíc červen 2020. Prominutí pojistného v danou dobu reguloval zákon č. 300/2020 Sb., o prominutí pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti placeného některými zaměstnavateli jako poplatníky v souvislosti s mimořádnými opatřeními při epidemii v roce 2020 a o změně zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o prominutí pojistného“), přičemž stěžovatelka žádala o odstranění tvrdosti ve věci doměření pojistného na sociální zabezpečení a politiku zaměstnanosti dle zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení

a státní politiku zaměstnanosti (dále jen „zákon o pojistném na sociální zabezpečení“). Stejně tak není mezi stranami sporné, že možnost požádat o odstranění tvrdosti zákona obsahoval v rozhodnou dobu zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (č. 582/1991 Sb.). Tento zákon však rozhodnutí správního orgánu o žádosti o odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení vylučoval ze soudního přezkumu. Jak již bylo výše uvedeno, podle § 106 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení *jsou rozhodnutí o žádosti o odstranění tvrdosti předpisu o sociálním zabezpečení vyloučena ze soudního přezkumu.*

[13] Stěžovatelka je názoru, že uvedené ustanovení odporuje čl. 36 odst. 2 Listiny, podle něhož kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak, přičemž z pravomoci soudu nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. Právě o takové rozhodnutí se dle stěžovatelky jedná v daném případě.

[14] Nejvyšší správní soud se ve své rozhodovací praxi opakovaně zabýval souladností § 106 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení s Listinou.

[15] Předně kasační soud odkazuje na rozsudek ze dne 20. 11. 2008, č. j. 6 Ads 35/2008-37, ve kterém soud dovodil, že rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí o odstranění tvrdosti zákona je podle § 106 odst. 2 téhož zákona ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkumu ve správním soudnictví, přičemž tato výluka není v rozporu s požadavky čl. 36 odst. 2 ve spojení s čl. 30 Listiny, ani s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Odstranění tvrdosti představuje nenárokový institut, který spočívá v subjektivním posouzení nepřiměřených dopadů předpisů o sociálním zabezpečení na konkrétní situaci účastníka. „*Stěžovatel jistě může vnímat to, že rozhodnutí o odstranění tvrdosti nelze podrobit přezkumu, jako nedostatečnou ochranu před omyly státních úředníků, a tyto jeho pocity jsou lidsky pochopitelné. Před takovými omyly však stěžovatele chrání jiná ustanovení zákona, která upravují podmínky vzniku nároku na dávku důchodového pojištění. Tato ustanovení spadají do množiny právních norem vymezujících podle čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod rozsah základních sociálních práv zahrnutých v čl. 30 odst. 1 Listiny.*“ Jejich prostřednictvím a díky možnosti přezkumu rozhodnutí, která byla vydána na základě těchto ustanovení, je zaručena ochrana stěžovatelovým základním sociálním právům. Institut odstranění tvrdosti při uplatňování sociálního zabezpečení však nepředstavuje právo chráněné Listinou, resp. Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2008, č. j. 6 Ads 35/2008-37). Uvedený rozsudek přitom obstál i v řízení o ústavní stížnosti (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 528/09).

[16] Z uvedených východisek vychází i pozdější judikatura, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 10 Ads 11/2018-50. Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku zrekapituloval závěry rozsudku ve věci sp. zn. 6 Ads 35/2008 vč. stěžejního závěru, že předmětná výluka neodporuje ústavnímu pořádku. Na odstranění tvrdosti zákona není právní nárok, není zde tedy ani veřejné subjektivní právo, na kterém by mohl být účastník krácen. To ostatně akcentoval i Ústavní soud v usnesení ve věci

sp. zn. IV. ÚS 109/19 (ve kterém posuzoval ústavní stížnost mířící proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 10 Ads 11/2018). Mj. uvedl, že „*podle ustálené judikatury Ústavního soudu na odstranění tvrdosti zákona není právní nárok, a je tedy na zvážení ministryně, zda s přihlédnutím k okolnostem každého individuálního případu v konkrétní věci vyhoví či nikoliv. Protože zde neexistuje veřejné subjektivní právo stěžovatele na odstranění tvrdosti zákona, není zde nic, co by byl soud kompetentní přezkoumávat a na čem by mohl být stěžovatel činností moci výkonné krácen (srov. např. usnesení sp. zn. IV. ÚS 51/02 ze dne 19. 4. 2002 nebo usnesení sp. zn. II. ÚS 154/04 ze dne 23. 8. 2004; všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná z: www.nalus.usoud.cz). Pravomoci nezasahující do základních práv a svobod jednotlivců lze vyloučit ze soudního přezkumu (a contrario čl. 36 odst. 2 Listiny). (...) Pokud tedy správní soudy v rámci napadených rozhodnutí nepřezkoumávaly rozhodnutí ministryně s odkazem na § 106 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, stanovící vyloučení rozhodnutí ministryně ze soudního přezkumu, neshledává Ústavní soud na jejich postupu nic protiústavního.*“ (viz usnesení Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 109/19).

[17] Nejinak lze nahlížet na předmětnou věc. Jak vyplývá ze spisu, stěžovatelka se domáhala přezkumu rozhodnutí žalované, jímž nebylo vyhověno její žádosti o odstranění tvrdosti zákona. Není přitom podstatné, že žádost o odstranění tvrdostí zákona (i žádost o prominutí pojistného) byla podána v souvislosti s pandemii Covid-19. K tomu odkazuje soud na shora provedenou rekapitulaci, ze které mj. vyplývá, že rozhodnutím žalované ze dne 16. 6. 2021 nebylo vyhověno její žádosti o odstranění tvrdosti zákona ve věci prominutí pojistného na sociální zabezpečení a politiku zaměstnanosti za kalendářní měsíc červen 2020. Prominutí pojistného v danou dobu reguloval zákon o prominutí pojistného (č. 300/2020 Sb.), přičemž stěžovatelka žádala o odstranění tvrdosti ve věci doměření pojistného na sociální zabezpečení a politiku zaměstnanosti, jež upravoval zákon o pojistném na sociální zabezpečení (č. 589/1991 Sb.). Jak již však bylo výše uvedeno, žádný z těchto zákonů v rozhodnou dobu neobsahoval možnost požádat o odstranění tvrdosti zákona. Takovou možnost obsahoval toliko zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (č. 582/1991 Sb.), který však rozhodnutí ve věci o žádosti o odstranění tvrdosti předpisů o sociálním zabezpečení vylučoval ze soudního přezkumu (viz výše). Tato výluka nebyla přehodnocena ani zákonem o pojistném na sociální zabezpečení, jakož ani zákonem o prominutí pojistného. Žádný z těchto zákonů nestanovil, že by rozhodnutí o žádosti ve věci o odstranění tvrdosti zákona podaná v souvislosti s pandemii Covid-19 podléhal soudnímu přezkumu. To ostatně netvrdí ani stěžovatelka. Ta svou argumentaci neopírá o znění zákona. V kasační stížnosti označuje jednotlivé články ústavního pořádku (zejména čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 11 odst. 1 Listiny), jakož i dílčí pasáže ze soudních rozhodnutí.

[18] Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje znění stěžovatelkou akcentovaných článků, žádný z nich však neposkytuje oporu pro závěr, že by předmětné rozhodnutí mělo podléhat soudnímu přezkumu. Je pravdou, že podle čl. 2 odst. 3 Ústavy slouží státní moc všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Princip uplatňování státní moci toliko v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon, znamená, že „*všechny orgány státu, tj. orgány moci zákonodárné (Parlament České republiky), soudní (soudy civilní, trestní a správní), výkonné (vláda, ministerstva atd.), jakož i jiné státní orgány, resp. ústavní činitelé a úřední osoby, které jménem státu státní moc za příslušný orgán státu jako moc vrchnostenskou (výsostnou) vykonávají, se při jejím výkonu musí řídit zákonem*“

(srov. Sládeček, V., Syllová, J. *Ústava České republiky. Čl. 2.* 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 32.). Skutečnost, že krajský soud odmítl předmětnou žalobu věcně projednat s odkazem na § 106 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, nepředstavuje podle zdejšího soudu narušení ústavního principu vyjádřeného čl. 2. odst. 3 Ústavy. Takové narušení by představoval opačný postup, tedy postup, při kterém by soud i přes výslovnou dikci zákona umožnil soudní přezkum rozhodnutí, které je ze soudního přezkumu vyloučeno (což opakovaně potvrdil Ústavní soud). Podle názoru Nejvyššího správního soudu je obdobně nepřípadný i poukaz na čl. 11 odst. 1 Listiny, podle něhož má *každý právo vlastnit majetek. Vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu. Dědění se zaručuje.* Uvedený článek tedy chrání vlastnické právo a zaručuje všem vlastníkům stejnou ochranu. Nestanoví však, že by předmětné rozhodnutí mělo podléhat soudnímu přezkumu. Opačný závěr nelze učinit ani na základě jiných článků Ústavy a Listiny.

[19] Nutnost soudního přezkumu předmětného rozhodnutí nelze dovodit ani z judikatury akcentované stěžovatelkou (usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 2323/07, nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07, ze dne 4. 7. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 7/2000, ze dne 5. 6. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3653/11, ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2008, č. j. 10 Ca 370/2006-56, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-73). Žádné z označených rozhodnutí se nezabývalo identickou skutkovou a právní situací, ke které došlo v projednávané věci. Usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 2323/07 se zabývalo výkladem § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“). Ústavní soud dovodil, že předmětné ustanovení (upravující prominutí daně či jejího příslušenství) je právní normou, která zahrnuje kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení. Tím vzniká prostor pro správní orgány, aby zhodnotily, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého právního pojmu, či nikoli, resp. zda žádosti daňového dlužníka vyhovět a daň či její příslušenství prominout, či nikoli. „*Dodržení těchto mezí – správního uvážení či jeho zneužití – ve správním soudnictví je přezkoumatelné (§ 78 odst. 1 soudního řádu správního); je zde tedy oprávnění účastníka řízení požadovat, aby rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v řádném procesu vymezeném normami hmotného i procesního práva, s vyloučením případné svévole ze strany rozhodujících správních orgánů.*“ Stěžovatelka již však přehlíží, že rozhodnutí podle § 55a zákon o správě daní nebylo v rozhodné době vyloučeno ze soudního přezkumu. To je přitom zcela zásadní rozdíl obou srovnávaných případů. Kasační soud proto v nynější věci nemůže z předmětného usnesení Ústavního soudu vycházet. Stejně tak nemůže soud vycházet z nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07. V označené věci se totiž Ústavní soud zabýval taktéž § 55a zákon o správě daní, které jak již bylo výše uvedeno, nebylo vyloučeno ze soudního přezkumu. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2008, č. j. 10 Ca 370/2006-56, se pak zabýval problematikou odstranění tvrdostí zákona podle § 53 odst. 4 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů, tedy rovněž zcela odlišnou problematikou. To stejné přitom platí i pro další stěžovatelkou označená soudní rozhodnutí. Z žádného z nich nevyplývá, že by žalobou napadené rozhodnutí mělo podléhat soudnímu přezkumu. To nelze dovodit ani z obecných východisek označených rozhodnutí. Naopak rozhodnutí, o která se opírá krajský soud, jednoznačně dovozují, že správní soudy nemohou přezkoumávat rozhodnutí ve věcech

odstranění tvrdosti zákona, a to ani s poukazem na tvrzené zkrácení základních práv či svobod. Nad rámec uvedeného a pouze pro úplnost soud dodává, že do předmětné situace se stěžovatelka dostala vlastním zaviněním, přičemž nepodala ani řádný opravný prostředek proti rozhodnutí ve věci pojistného. Podala pouze žádost o odstranění tvrdosti zákona, o níž žalovaná rozhodla shora označeným rozhodnutím, které soudnímu přezkumu nepodléhá. S ohledem na uvedené se soud nemohl zabývat procesem předcházejícím vydání rozhodnutí ve věci odstranění tvrdosti zákona, resp. zákonností tohoto správního aktu.

[20] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že rozhodnutí okresní správy sociálního zabezpečení o odstranění tvrdosti zákona ve smyslu § 106 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, je podle § 106 odst. 2 téhož zákona ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkumu ve správním soudnictví, a to i za situace, kdy žádost o odstranění tvrdosti byla podána v návaznosti na zákon č. 300/2020 Sb., o prominutí pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti placeného některými zaměstnavateli jako poplatníky v souvislosti s mimořádnými opatřeními při epidemii v roce 2020.

[21] Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by krajský soud postupoval nezákonně, pokud žalobu odmítl. V řízení nedošlo ani k vadám, pro které by bylo třeba přistoupit ke zrušení usnesení *ex offo* (viz § 109 s. ř. s. a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2007, č. j. 1 Afs 32/2007-52, ze dne 26. 4. 2021, č. j. 5 As 356/2020-32 atp.).

[22] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[23] Kasační soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu